

Olvasó

A kistarcsai és a nagytarcsai egyházközség havilapja

VIGYÁZZATOK, VIRRASSZATOK!

Advent egy hatalmas kiáltással kezdődik: „Vigyázzatok!” Legyetek éberek, józanok! Azért kell virrasztani, hogy a kísértő, a hazugság atyja rá ne szedjen minket. Mert azzal ámít, hogy emberi életet lehet élni lelki élet nélkül is. Azt harsogja: Isten nélkül is teljes életet lehet élni. Elég, ha igényesek vagyunk, mert az jobbá teszi életünket. És ki ne szeretne jobban élni?

Ez persze csapda, ravasz kelepce. Mert ki merné azt állítani, hogy Krisztus nem volt igényes? A munkájában mindenképp. Ami a kezéből kikerült, az magán viselte lelki életének hitelesítő jegyeit. Hiszen a minőség éppen az ember bensőjét minősíti, az alapján, ami a kezéből kikerül. A világ egyedül ezt értékeli. Ezzel pedig azt állítja, hogy pusztán a munka éppen elegendő ahhoz, hogy teljes életet élhessünk.

Advent feladata nem az, hogy az emberi munkát minősítsük, hanem, hogy éberem vigyázzunk a „lényegre”. Mert az igényesség és a lényeg között alapvető különbség van. Gondoljunk arra, hogy a szülői szeretet a gyermekével szemben egyáltalán nem a minőségre figyel. Ha erre tenné a hangsúlyt, akkor föl kellene tenni azt a kérdést: milyen egy minőségi gyerek? Mi lehet a kritérium, amely alapján a szülők igényesen különbséget tehetnek gyermekeik között?

A mi Atyánk képtelen arra, hogy minőségellenőrzést tartson, és ne szerezzen minden értelmet meghaladóan a gyermekeit. Ezért az ember élete (meg)mérhetetlen. Vigyázni rá pedig csak úgy lehet, ha mi is megfürdünk az atyai szeretetben. Ez fölfrissít minket, és ahhoz is vidám erőt ad, hogy

mindenkire örömmel, és féltő, vigyázó szeretettel tekintsünk.

Ami Isten kezéből kikerül, azzal mindig tudunk valamit kezdeni. Sőt, egyenesen onnan tudhatjuk, hogy valamit Isten készített, hogy abban még az is, ami nem tetszik nekünk, vagy amit egyenesen elviselhetetlennek tartunk, csodálatos átváltozáson képes átmenni, a Mester kezében.

Isten műveiben minden egymásba nyílik. Ez Isten evangéliumának alapja.

Keresztelő János az Ószövetségben él, de szellemével, tekintetével az újat fessegeti. Bánatra szólít, de az öröm felé terelget. Egybenyíló valóságok ezek. De egyedül csak Jézus Krisztus törheti föl ezeket a lepecsételt ajtókat.

Adventben mindenre figyelünk kell. A legkisebb dolgok is, amelyek Isten kezéből valók, új utakat tárhatnak föl. Az adventi figyelem nem is lehet más, mint gyermeki. Olyan, amely előtt ott áll az egész élet. Nem érti még azt, hogy mi teszi nagygyá az embert, de ha éberem, virrasztva figyel, akkor napról napra, észrevétlenül változik át egészen addig, amíg el nem éri az igazi felnőtt kort: Krisztus korának teljességét.

Tartalom:

MÉCS kirándulás	2
Zarándoklat, Akolitus avatás	3
Öreg plébános levele 2. rész	4
Bérmálkozás	5
Kézbeáldozás	6
Ki(s)olvasó	7
Olvasó-lámpa	8

Isten keze nyoma rajta van az egész világon. Mivel pedig Isten minden művét szeretetének túlradásában alkotta meg, ezért az egész teremtett világ úgy van tele örömmel, hogy közben sóvárog utána. Az ember olyannyira eleven képe a túlradó örömmel, hogy a bánattól a szíve tud megszakadni. Ezért advent arra szólít föl, hogy szüntelenül örvendezzünk. Az örvendezés: éltető, elevenítő.

Az örvendezés az élet lényegéhez tartozik. Következésképp: az örömet nem futkoshatunk valami „kúthoz”, hogy kortyinthassunk belőle. Belőlünk kell, hogy forrassojon. Ezért kaptuk meg Jézustól az „élővizek forrását”. Az öröm forrását. Csakhogy „aki a forráshoz akar jutni, annak az árral szemben kell úsznia”. Az örömforráshoz csak az juthat el, aki a világgal, sőt még önmagával is szembeúszik.

Nekünk, Krisztusban hívőknek mindez még többet jelent. A mi örömmünk Krisztus keresztjében van elrejtve. Ezzel nem elég szembenézni, ezt nap, mint nap vállunkra kell venni. Ebből a szenvedésből vigasztalás és szüntelen öröm árad. A kereszt drámájával az örömmünk is az égig emelkedik: Istennel együtt örvendezhetünk.

Görbe József plébános

MÉCS KÖZÖSSÉG KIRÁNDULÁSA

Nyár közepén olyan elhatározásra jutottunk a Mécs családokkal, hogy minden hónapban, ha szép az idő, akkor előre megbeszélte időpontban közösen töltünk egy napot. Szeptemberben grilleztünk az egyik családnál, október 22-ére pedig Mátraszentimrét tűztük ki úti célul. Az odaút már önmagában felemelő volt, mert az őszi erdő, ahogyan a nap megsütötte a színeket, mindenkit jókedvre derített. Egyre feljebb és feljebb haladva a kanyarokban, néhány kilátónál be lehetett látni a hatalmas mélységekbe. A gyerekek nagyon élvezték ezeket a távlatokat, mi, felnőttek pedig a gyerekek örömein keresztül kicsit újra gyerekek lehettünk.

Fallóskútnál találkoztunk, ahonnan gyalogosan sétáltunk fel a Béke királynéja-templomhoz és a Mária-kápolnához. A templom kertjébe egy gyönyörű faragott kapun át léptünk be. A kertben lehullott avaron keresztül jutottunk el a templomig, ahol meghitt csend és nyugalom fogadott. Egy csendes imára beültünk a templomba, majd megcsodáltuk a kápolnát és utána még a kertben időztünk. A gyerekek jókedvűen szaladgáltak és hangosan kacarásztak, mi felnőttek pedig nagyokat beszélgettünk. A túzzománc stációknál is sok időt el lehetne tölteni, de ezt a sok kisgyerekekkel most nem igazán tudtuk megvalósítani. Amíg jöttünk lefele a templomtól, többek között arról is beszélgettünk, hogy egy ilyen zárandokút nemcsak akkor nagy élmény, amikor aktuálisan átéljük, hanem később a vágy szintjén, lelkileg újra meg újra lehet benne kalandozni, bejárni a tetsző részleteket. És elindít egy olyan folyamatot is bennünk, hogy újra meg újra szervezzünk ilyeneket, mert jó ott lenni! Egy belső erő visszahív ezekre a helyszínekre, ahol megnyugvást és igazi békét éltünk meg egyszer.

Lefele jövet a gyerekek energiaszintjét fel-

mérve az apukákban az a döntés született, hogy egy rövidebb gyalogtúrára is elindulunk. Galyatető lett a célpont, mert ott többféle túraút közül is választhatunk, mi egy 2 km-es út mellett döntöttünk. A gyerekek vándorbotokkal, mi, felnőttek, hátizsákokkal vágunk neki ennek a távnak. A fiúk csapatokban, a lányok kézen fogva közlekedtek, a legkisebbek pedig időnként háti hordozóba kényszerültek, hogy a csapat haladjon is előre.

Egy nagyon szép helyen, a sípálya tetején megebédeltünk. A hátizsákokból előkerültek az otthoni finomságok. Étvágyért most kivételesen nem kellett egy szomszédos helyre átmenni.

Évés közben a nagy mélység láttán a lányokban felmerült az a gondolat, hogy ők le szeretnének szaladni a mélybe. El is indultak, kacarászva mereszkedtek egyre lejjebb és lejjebb, csak ekkor még az nem jutott eszükbe, hogy onnan majd fel is kell jönni... Felnőtt ment le a végén értük, hogy felsegítse, az akkor már kevésbé nevetgélő csapatot. A kilátóhoz is felmentünk, ahol csodálatos panoráma tárult elénk. Az őszi színek innen még jobban kirajzolódtak. Nekem személy szerint nagyon jól esett főnről hosszasan körbenézni... Párhuzamot vonok ilyenkor mindig a fizikai és a lelki dolgok között. Időnként lelkileg is meg kellene ugyanezt tenni az életünkkel kapcsola-

tosan: hogy távlatból nézzük a dolgainkat, mert úgy sokkal egyszerűbb minden. Sok minden egyértelműbbé válik és ezáltal a nem fontos dolgok eltörpülnek vagy ki is hullanak.

Az út folytatása előtt egy avarkupacba bújva nevetgéltek a kisebbek. Nagyon szép és hangulatos volt az erdő belül is, jó volt a ropogós avarban csöndben bandukolni, a sejtelmes fények, amik a fákon átszűrődtek, néhány helyen fotózásra készítették a hozzáértőket. Túrázós csapatunk aprajának lelkesedése a cél előtt kicsit megfogyatkozott, így hát előkerültek a „népi tarisznyából” a lovagoltatók, a kis dalok, amivel játékosan kitartásra biztattuk őket.

Útközben az egyik anyuka fonott kosarába kerültek mindazok a szépséges tobozok, makkok, levelek, ágak, melyek a későbbiekben őszi füzérek és adventi koszorúk formájában fogják boldogítani a plébániai családok hétköznapijait. Jó, hogy vannak köztünk olyanok is, akik ezekről előre gondoskodnak. Hatalmas kalapos özláb gombákat is szedtünk, a kosár ezáltal a végére igazi csendéletté formálódott. Jókedvre derültünk, ha csak ránéztünk, de örült neki más is, mert amikor a végén megkértünk egy családot, hogy fotózzák le a mi népes csapatunkat, akkor ők azt kérték cserébe, hogy lefotózhassák a gyönyörű kosarunkat.

Ezekkel az utolsó pillanatképekkel zártuk a közös kirándulást, utána autóba ültünk és hazaindultunk. A gyerekek két perccel belül elaludtak.

Nagyon köszönjük a lelkes csapatnak a részvételt, a Jóistennek a csodaszép időt és reméljük a közeljövőben is lesznek még ilyen szép lelki élményeink a Mécs közösséggel.

Bálint Brigitta

ZARÁNDOKÚT

25 év Jézus nyomában.

A hívek szeretete és hite Görbe József atyát egy szentföldi úttal ajándékozta meg ezüstmiséje alkalmából.

Úgy alakult, hogy egy újabb csoport is készült a tavalyi évhez hasonlóan a Szentföldre Boronkai József görögkatolikus atya lelkivezetésével. Izgalommal töltött el a hír, hogy újra mehetek, ugyanakkor félelem is a válság miatt. Lelkem és gondolataim is válságba kerültek melyik fog győzni.

Egy zarándokút mindig többet ad, mint amibe kerül. Közelgett az idő az induláshoz. Ilyenkor az ember lelkiében is próbál felkészülni és a látványnyal együtt Jézus korával azonosulni.

A szerencsés megérkezés Jeruzsálembé, mindkét csoportnál kezdete volt annak az élménysorozatnak, ami zsúfolt programokkal volt tele. Az ismeretlen zarándoktársakra szinte csak a reggeli- és a vacsoraidő jutott, mert a nap többi részét a látnivalók sokaságának a befogadása töltötte ki. Az első éjszaka is izgalmas volt, mert másnap Egyiptomba készültünk.

A Szent Katalin zarándokház és a Sínai-hegy volt a cél. Délután fél ketőkor volt az indulás. Nem volt egyszerű az utunk, fáradtnak éreztük magunkat, mégis az ismeretlen hely varázsa feledtette velünk mindezt. Gondoltam, hogy ez csak egy hegy. Beduin vezetőnk volt, négy darab elemlempánk és a sok-sok zarándoktárs, aki szintén indulásra várt. Egyenesen, kicsit fölfelé botorkálva segítettük egymást, mert a lámpa fénye kevésnek bizonyult. Fölfelé nézve a csillagok fényét csodálhattuk, nem tűnt fel mire is vállalkoztunk. Jó ideje mentünk már, mikor egy házikóhoz értünk. Minden házikónál azt hittem, hogy ez már a hegy teteje. Erőnk már fogyóban volt, mert négy órát tartott az út fölfelé. Egymást biztattuk, hogy már nincs messze a cél. Éjszaka 11-kor meg is érkeztünk. Többé-kevésbé mindenkinek sikerült feljutnia és együtt imádkozva megköszönni az utat. A hegy megmászása akár életutunk nehézségeit, küzdelmeit is tükrözheti, hiszen minden élethelyzetben vannak nehézségek. Kitartással, hittel, szeretettel azonban elérhetjük céljainkat.

Jézus életének főbb állomásai és a szentmiséken való részvétel hatalmas élménnyel gazdagított bennünket. Kánába érve a szentmise keretében József és István atya megszentelte a karikagyűrűket és megerősítettük az összetartozásunkat a házasság szentségében, ami mindnyájunk lelkét boldogsággal töltötte el.

Zarándokutunkat lelkivezetőnk felkészültsége, szeretete, hite tette teljesé. A sok kedves zarándoktárs az ország valamennyi részéből jött össze.

Görbe József atya is megosztotta híveivel az élményeit, így felidézhetük újra a szép emlékeket.

Bagi Péterné

AKOLITUS AVATÁS

Szeptember 29-én a Váci Székesegyházban hatodszor került sor akolitus és lektor avatásra egy ünnepélyes szentmise keretében. Az idén 30 akolitust és 23 lektort avatott fel *Dr. Beer Miklós* püspök atya. Ez a mostani avatás egyházközségünk szempontjából is nevezetes eseménynek számított, ugyanis három kistarcsai testvérünk is – *Csaja János, Csicsiri Ferenc* és *Lauer Tamás* – az avatottak között lehetett. A szentmiséken mindhárman besegítettek eddig is az áldoztatásban, de mostantól ennél többre kaptak hivatalos püspöki megbízást.

Az akolitusi szolgálat már a II-III. században létezett, mint az egyházi rend egyik alsóbb, a diakonátus előtti fokozata. Az „akolüthosz” szó szerint nyomon követőt jelent, a papot és a diakonust követi, és segíti a liturgiában. A II. Vatikáni Zsinat az *állandó szolgálatok* sorába helyezte át, amit avatással lehet megkapni.

Egyházmegyénkben az avatást két éves képzési, felkészülési időszak előzi meg. A felavatott akolitus három feladat elvégzésére kap megbízást: közösség építésre, igeliturgia vezetésére és áldoztatásra. Az akolitus az Oltáriszentség rendkívüli kiszolgáltatója (a

rendes kiszolgáltató a pap és a diakónus): azaz akkor áldoztat, ha arra a misszió pap felkéri. Meglátogathatja és áldoztathatja a betegeket is. Kiteheti az Oltáriszentséget imádásra (de szentségi áldást nem adhat!). A szentmisén az áldoztatás után purifikálhat (megtisztíthatja a szent edényeket az Oltáriszentség maradékától és a maradékot magához veheti). Pap távollétében, és ha aznap szentmise tartására nincs lehetőség, a plébános felkérésére igeliturgiát tarthat. Szintén a plébános megbízásából temetési szertartást is végezhet.

CS.F.

ÖREG PLÉBÁNOS LEVELEI (2. RÉSZ)

Kedves Uramöcsém!

Bizony-bizony olyan mélységes szomorú hangulatban tértem én első kápláni estémen ágyamba. Le nem hunytam pilláimat egész éjszaka. A sok csapás tetejében még hallanom kellett, amint késő órákban a szatócshoz küldötte plébánosom a kocsisát, mert tudta, hogy az, másnap reggel a püspöki székvárosba volt utazandó bevásárlás céljából. A feljelentésemet tartalmazó levelet küldötte el neki, hogy másnap a püspöki hivatalba kézbesítse.

Reggelre kelve elvégeztem szentmisémet, és utána plébánosomnál jelentkeztem nagy alázatossággal. Parancsait kértem. Menjen a cimboráihoz a községházára! – mordult rám zordan. Nem feleltem neki semmit, csak álltam ott sápadtan és leverten. Úgy látszik megsajnálta, mert valamivel szelídebben folytatta: Készüljön a vasárnapi prédikációjára! A nagymise előtt prédikálni fog és utána a filiálisra (a plébániához tartozó kisebb templom) megy, ahol szintén prédikációt mond és misézik. Holnap délelőtt a másik filiálisra, Röcsögepusztán fog temetni. Csendesen meghajtottam magamat és szobámba akartam menni. A plébános úr azonban utánam kiáltott: Elküldtem a püspök úrnak a följelentést!

Egész napom rendezgetésben telt el. Délután beállított hozzám a kisbíró a jegyző hívásával. Jöjjen át a községházára, mert vár a kártyaparti. Bosszúsán üzentem neki vissza: Vegyék tudomásul, hogy kártyázni nem akarok tudni, aztán meg egyszer s mindenkorra kérem, hagyjanak nekem békét! Hallottam aztán, hogy a plébánosom a folyosón kikérdezte a kisbíró, mi járatban merészkedett a plébániára és mit üzent a jegyzőnek a káplán úr? Úgy látszik

meg volt elégedve, mert este, a vacsoránál már szóra is méltatott, érdeklődően a felől, vajon kaptam-e már kispap koromban püspöki dorgatóriumot?

A következő nap péntek volt. Szentmise után reggelizni mentem a plébániára, hogy aztán szekéren Röcsögepusztára induljak temetni. A plébánia kapujában lovas legénnyel találkoztam. Később megtudtam, hogy a nagyklinki posta küldönce volt és sürgönyt hozott. Rosszat sejtettem és sejtelmem be is vált. Alig nyeltem le a reggeli kávémből néhány falatot, midőn plébánosom állított be hozzám. Illőképp fölálltam és üdvözöltem. Nem válaszolt, hanem diadalmas magatartással átadta a kezében lévő sürgönyt: Olvassa! – Olvastam: *Felfüggesztem a káplánt az isteni tanítások alól, ügyintézésig maradjon a helyén. József püspök.* Kővé meredten álltam ott. Alig hallottam plébánosom ünnepi megjegyzését: Kellett ez magának?! Ezzel sarkon fordult és ott hagyott. Mennyi ideig álltam így, nem tudom. A kocsis hangjára riadtam föl: Menjünk már temetni! Fél óránál több, hogy befogtam.

A keserűség visszaadta nyugodtságot és öntudatomat. Menjen a plébános úrhoz, szoltam neki, ma ő megy temetni. Értetlenül nézett rám a legény. Arra ugyanis nem volt eset, hogy a filiálisra a plébános menjen temetni. De miután megismételtem utasításomat, elkotródott, és ment a plébánosomhoz. Fél perc múlva ajtómban állott a plébánosom: Mi az? Megtagadja az engedelmességet? Újabb följelentést küldjek a püspöknek? Hogyan, hogyan nem, de átlátam helyzetem előnyét és kesernyésen gúnyos hangon válaszoltam: miért suspendáltatott? (felfüggeszt, eltiltat) Most már dolgozzék egyedül! Úgy látszott, hogy plébánosom csak akkor ébredt a helyzet következményeire. Kimeresztett szemekkel nézett rám: Mi-i-it? Én dolgozzak? Hát maga miért van itt? Nagy bajomban merésszé váltam, és egy fokkal magasabb tónusban hetykélkedtem:

Azért, hogy a sürgönynek eleget teendő, bevárjam a további püspöki utasítást. Ezzel sarkon fordultam és faképnél hagyva ámuló plébánosomat, kimentem az utcára sétálni. Midőn láttam, hogy a főnököm elhajtattott temetni, bementem a templomba és az Oltáriszentség előtt kisírtam magamat.

Délben aztán az ebédnél újra találkoztunk. Most már én kezdtem a beszélgetést. Figyelmeztettem a plébánosomat, hogy a vasárnapi szentbeszédet, nem tarthatom meg, mert fel vagyok függesztve, semminemű tevékenységet sem fejthetek ki. Főnököm azt állította, hogy felfüggesztésem csupán a szentmisére és a szentségek kiszolgáltatására szól, a prédikációra nem. Ezt én kétségbevettem, mire újabb bizonyítékok következtek az ebéd végéig. Délután a plébánosom a könyveket bújtta. Magam is elővettem egyetlen lelkipásztori könyvemet. Vacsoránál azután mindketten könyvvel a hónunk alatt jelentünk meg. Éjfélig vitakoztunk, de megegyezésre nem jutván hangosan kijelenttem: Én tisztelem a plébános úrban az első plébánosomat, de a püspököm az, aki elsősorban nekem parancsol. Az ő parancsa pedig, hogy nem szolgálhatok. No, jól nézek ki! Fejezte be főnököm a vitát, és egy szóval sem mondta már, hogy újabb följelentést ír a püspöki irodába.

Másnap aztán meghozta a döntést egy újabb távirat. Melynek szövege ez volt: *A káplán azonnal jelentkezzen a püspöki irodában, a plébánosnak engedélyt adok, hogy vasárnap kétszer misézzen. Aláírás Kramper irodaigazgató.* Tüstént a püspöki székhelyre utaz-

tam. Remegve kopogtam Kramper kanonok, irodaigazgató ajtaján. No, jöj-jön, jöjjön! Halljuk, mit csinált? – szólt hozzám barátságosan. Leültetett és bátorított, hogy mondjak el mindent részletesen. Kikérdezett arról is, hogy mit mondott plébánosom, midőn eltiltásom hírét vette. Háromszor is föl kacagott, midőn fiatal részletességgel elmondtam a történeteket. Végül pedig azzal fejezte be vallatásomat: most pedig menjünk Őméltóságához! Sokáig vártam az előszobában, mialatt az irodaigazgató úr beszámolt. Kivert a verejték, mire a főpásztorom elé beszólítottak. Azt sem tudtam, mit csináljak. Térdet hajtottam előtte, de kézcsók helyett félelmes zavaromban keresztet vettem magamra.

Ősz püspököm úgy tett, mintha mind-
ezt észre sem venné. Leültetett és jósa-
gos szelídséggel szólt hozzám. Elhi-
szem édes fiam – mondta –, hogy ártat-
lan vagy és csak kellemetlen félreérté-
sek hoztak bajba. Most két hétig itt
fogsz maradni, és másolómunkát vég-
zel az irodában. Azután visszamész
Nacafalvára. Ott egyelőre az lesz a te-
endőd, hogy a plébános úr bizalmát és
szeretetét megnyerjed először magad
számára és utána az egész község szá-
mára. Ha ez sikerülni fog, a lelkek
ügyének nagy szolgálatot tettél, és én
is örülni fogok. Azután az irodaigaz-
gatóhoz fordult: a nacafalvai plébánost
értesítse, hogy káplánját büntetésből
két hétig itt fogom. Addig magában

lássá el teendőit. Két hét múlva pedig
újabb leiratot ír hozzá, melyben kérem,
hogy ezt a fiatal embert szeretettel ne-
velje buzgó pappá és örülni fogok, ha
sikere lesz munkájának.

Könnyes szemekkel jöttem ki fő-
pásztoromtól. Annyit már akkor is
éreztem, hogy jószágos volt hozzám.
Most pedig tudom, hogy még jósa-
gabb volt plébánosomhoz, mert fő-
pásztori eljárása finom és tapintatos fi-
gyelmeztetés volt.

A jövő leveléig üdvözli Uramöcsé-
met az öreg plébános

*Dr. Czapik Gyula egri érsek írása alapján
összeállította Somlai József ny. plébános*

(folytatjuk)

HOGYAN KÉSZÜLTEM A BÉRMÁLKOZÁSOMRA?

Akkor kezdődött mikor ide kerül-
tem Kistarcsára. Már felnőtt fejjel
éreztem meg Isten hívó szavát. Nem
egyik pillanatról a másikra történt.

Megéltem a közösségben a szeretet
legmélyebb érzését, azt ami egyre kö-
zelebb vitt ahhoz az elhatározáshoz,
hogy erősíteni szeretném az Isten-kap-
csolatomat és a szentségben elmélyülve
kezdjek neki felnőtt életemnek, ami ki-
zárólag csak egy úton valósulhat meg:
Istennel szeretetben. Az, hogy ebbe a
kis városba kerültem, Isten
kifürkészhetetlen útja volt
számomra, de életem leg-
jobb történései közé tarto-
zik. Bérmálkozás előkészítő
hittanra kezdtem járni.
Öröm volt készülnöm, köz-
ben lelkileg gazdagodtam
és a jónak-rossznak egy-
aránt meg volt az értelme a
bérmálkozás előtt és a hasz-
na lelki szempontból.

Két lelkigyakorlaton is
részt vettem, amire nagy szükségem
volt. Közben rátaláltam a bérma-
keresztanyámra, és nem volt kétsé-
gem, hogy őt választom, mert mikor
az ember elgondolja mit, hogyan fog
tenni, még nem tudja mi lesz, de a dol-
gok mindig olyan szépen alakulnak,
mint egy kirakó játék, amiből a végén
egy teljes egész lesz. A bérmálkozá-
som előtt két nappal már nagyon vágy-

tam az elcsöndesedésre. Elvégeztem a
szentgyónásomat, könyveket olvastam
és nagyon keveset ettem, ezt amolyan
testi böjtnek szántam, most leginkább
a lelki szükségleteimre koncentráltam.
Óriási öröm volt bennem aznap reggel.
Sokszor elképzeltam az elmúlt egy év-
ben, hogy vajon, miként fog telni ez a
nap, de sokkal jobban telt, mint ahogy
azt remélni mertem, mert Isten többet
ad nekünk sokkal többet, mint amit re-
mélni merünk.

Bérmálás előtti gondolataim: Mit szá-
mít a tudás az ismeret, ha amit látunk,
tudunk és hallunk, nem értünk meg.

Mit számít, ha nézünk, de nem va-
gyunk képesek felismerni a lehetősé-
geinket, ha mindezeket nem *éljük* meg
életünkben? Mit számít bármi ismeret
vagy neveltetés, ha nem *gyakoroljuk*
azokat mindennapjainkban, mivel va-
gyunk akkor mi többek lelkileg? Tud-

hatunk többet, minden szertartást, de
ha a szívünkben nincs meg a nyitott-
ság Isten szeretetére mit ér minden
próbálkozásunk, az csak látszat, annak
meg mi értelme.

Ha igazán gazdagodni akarunk lel-
kileg, magunkkal őszintének kell len-
nünk, Istennel, személyes bizalommal
teli kapcsolatra törekednünk, ez csak
akkor jöhet létre, ha teszünk érte.

Nem számít, hol vagyunk, mit csi-
nálunk, Istent ez nem érdekli csak az
emberek nézik a földi java-
kat, Istennek az számít, be-
lül milyenek vagyunk.

Vágyom kell arra, hogy
Isten útján járjak, mert tu-
dom, hogy az a leghelye-
sebb út és az Úr eláraszt ke-
gyelmeivel, szeretetemet az-
zal mutatom ki, hogy meg-
élem a hitem teljes szívem-
ből, lelkemből vágyom az
Úr közelségére, mert nélkü-
le nem lehet lelki békém, ő

ad erőt nehézségeimben, gyengesége-
imben és segíti céljaimat.

Amikor futok feléd Uram erősö-
döm, de nem csak lábaim, hanem lel-
kierőm is növekszik, mert benned van
minden nyugodalmam, amikor arra
gondolok, hogy minden utam hozzád
vezet.

DAL

KÉZBEÁLDOZÁS

Egy szín alatti – kenyér – áldozás

Akolitusként és már korábban is az áldoztatások alkalmával többször megfigyeltem a kézbeáldozásnál problémák tapasztalhatóak. Sokan szépen tartják a két kezüket egymásba téve, mintegy trónust formálva az Úrnak.

Alul a jobb kéz, felül a bal kéz (balkezeseknél lehet fordítva). Így miután az áldoztató a tenyerünkre helyezte a szentostyát oldalra kilépünk, hogy az utánunk következő előre tudjon jönni. Fontos, hogy arccal az oltár felé álljunk és ne fordítsunk hátat és ekkor a jobb kezünk (balkezeseknél fordítva) hüvelyk és mutató ujjával megfogjuk és a nyelvünkre helyezük a szentostyát, majd a helyünkre megyünk és megköszönjük, hogy az úr Jézust szívünkbe fogadhattuk.

Szeretnék néhány helytelen szokást is bemutatni, amit kerülni kell! Ugyan nem mindegyik fordult elő templomunkba, de úgy érzem beszélünk kell róla.

Helyes kézbeáldozás

1. Tenyerükön a szentostyával nagyon sokan elindulnak a helyükre, ezzel hátat fordítanak az oltárnak és „kutyafuttában” áldoznak meg, kellő áhítat nélkül.

2. Semmi esetre sem szabad a helyünkre vinni, vagy hazavinni az Oltáriszentséget.

3. A két tenyeret egymás mellé teszi. Így nem tudja az áldoztató, melyik tenyerünkbe tegye a szentostyát. (kép)

4. Az sem jó, ha csak egyik kezünket nyújtjuk előre és a másikban fogunk valamit, mivel nem tudjuk a szájunkba tenni a szentostyát, könnyen leeshet a földre. Ilyenkor jobb, ha nyelvre áldozunk. (kép)

5. Csúnya és helytelen ha a szentostyát a tenyerünkéből „felnyaljuk”. Ekkor is könnyen leeshet a földre. (kép)

6. Elvenni sem szabad az áldoztató kezéből az oltáriszentséget, mert megsérülhet, eltörhet, leeshet a földre. (kép)

Kérjük szépen, hogy szeretettel figyeljünk oda, ezekre a látszólag apróságokra, így is kifejezve szeretetünket, imádatunkat Jézus teste iránt.

Két szín alatti áldozás esetében a szentostyát bemártják a szent vérbe, így nem lehetséges a kézbeáldozás. Ezt az áldoztatás elején szokta jelezni a miséző pap. Figyeljünk oda erre!

*Lauer Tamás akolitus
(fotó: Dr. Füzes Ádám atya)*

JÁSZOL MELLETT

Jézusom, kis szívem karácsony ünnepén
Oly boldog, betölti szeretet, hit, remény.

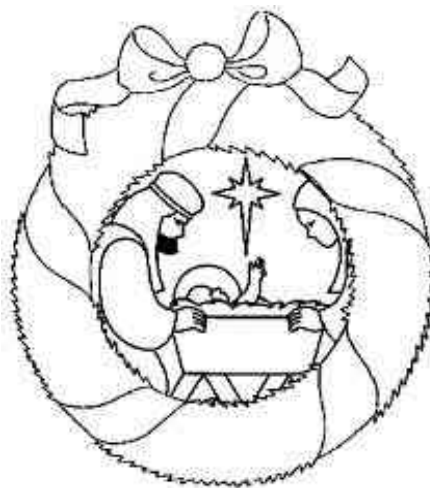
Jászolod mellé most leborul a szívem,
Meggérlek, szüless meg a kicsi szívben.

Kint tombolhat vihar és hullhat le a hó,
Szívemben a Neved fényt, meleget adó.

Szenteltessék meg a neved ez ünnepen,
Karácsony elmúlik, de Te maradj velem!

Kárász Izabella

SZÍNEZŐ

Az Ki(s)olvasót összeállította:
Csonkáné Kisréri Boglárka

KARÁCSONYI SZERETETHIMNUSZ

Ha a házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangcskákkal díszítem fel, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb mint díszlettervező.

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök, és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.

Ha a szegénykonyhán segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket éneklek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de a családom felé nincs bennem szeretet, mindez semmit sem használ nekem.

Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal és horgolt hópelyhekkal díszítem fel, ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban éneklek, de nem Jézus Krisztus a szívem titka, akkor nem értettem meg, hogy miről szól a karácsony.

A szeretet félbeszakítja a sütést, hogy gyermekét megölelje. A szeretet hagyja a lakásdíszítést, és megcsókolja házastársát.

A szeretet barátságos az idő szűke ellenére is.

A szeretet nem irigyel másokat házukért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és odaillő asztalterítő van. A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból,

hanem hálás érte, hogy vannak, és útban tudnak lenni.

A szeretet nem csak azoknak ad, akitől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg épp azokat, akik ezt nem tudják viszonzni.

A szeretet mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha nem múlik el.

A videojátékok tönkremennek, a gyöngysorok elvesznek, a számítógépek elavulnak.

A szeretet ajándéka megmarad.

ADVENTI KÖNYÖRGÉS

Zsinatunkon átérezzük felelősségünket a magyar ifjúságért. Urunk, Szentlelked vezessen, hogy megtaláljuk a hangot feléjük és Szent Imre, Szent Erzsébet példájával segítsük őket hivatásuk megtalálásában. Hallgass meg Urunk!

Urunk, közeledik Fiad születésének ünnepe. Segíts, hogy zsinatunk adventi várakozással, és a Szent Család lelkületével tanácskozzon családjaink jelenéről és jövőjéről! Hallgass meg, Urunk!

Váci Egyházmegye havi könyörgése

Szentmisék rendje

hétfő: 6:00
 kedd: 18:00
 szerda: 6:00
 csütörtök: 18:00
 péntek: 6:00
 szombat: 7:00; **18.00** (elővételezett)
vasárnap: 7.30; 9.00; 10.30
Dec. 24-én: 17 órakor pástorjáték.
Dec. 25-én: 0.00 éjféli mise, 7.30; 9.00; 10.30
Dec. 26-án: 7.30; 9.00; 10.30;
Dec. 31-én: 17.00 év végi hálaadás
Január 1-jén: 7.30; 9.00; 10.30
Nagyarcsán dec. 9., 23., 25. és jan. 1-jén lesz szentmise **11.30-tól**.

Irodai órák a plébánián

hétfő: 15–18
 szerda: 10–12
 csütörtök: 10–12
 péntek: 15–17

ÁLLANDÓ PROGRAMOK AZ EGYHÁZKÖZSÉGBEN

Helyszínek: ahol nincs jelezve, ott a plébánián van a program, T (templom)

- Hétfő: 10-12 **Baba–mama klub**
- Kedd: 15 órától engesztelő imaóra (T)
A hónap 2. keddjén 20.15-től a **MÉCS** családközösség összejövele.
- Szerdán 17 órára várjuk a **plébániai hittanra** azokat, akik iskolájukban nem tudnak hittant tanulni.
18.40-19.15 **bibliaóra** (T)
- Csütörtök: 17.30 **szenstégimádás** (T)
- Péntek: elsöpénteken **egésznapos szenstégimádás**; 17 **ifjúsági hittan** 19-20 **felőtt hittan** kéthetente
- Szombat: 10-12 **oratórium**
A hónap 2. szombatján **filmklub** a volt bérháziaknak és felőtt fiataloknak 17 órától **rózsafüzér** közös imádkozása (T); a hónap második szombatján 18 órától **gítáros mise** (T)
- Vasárnap: 18-19.30 a **Vivace** Kórus próbája.

ESEMÉNYEK

- A **roráte misék** hétfőn, szerdán és pénteken lesznek 6 órai kezdettel, utána vendéglátás a plébánián.

SZÍVEM ELSŐ GONDOLATA

A hit éve alkalmából jelent meg *Horváth István Sándor* napi elmélkedéseket tartalmazó kötete. A kötet 2012 adventtől 2013 adventjéig tartalmaz evangéliumi elmélkedéseket. A szerző által e-mailben terjesztett elmélkedések így olyan emberekhez is eljuthatnak, akik szívesebben olvasnak nyomtatott könyvet.

A kötetben olvasható ajánlásban *Veres András* szombathelyi püspök így ír: fontos, hogy milyen gondolatokkal ébredünk és indulunk a munkánk után, vagyis, hogy mi a szívünk első gondolata. Goethe szerint minden embernek naponta meg kellene nézni egy művé-

szi alkotást, meg kellene hallgatnia egy szép zene-művet, olvasnia kellene egy jó könyvet, hogy lelke ezek által nemesedjen. Egyáltalán nem mindegy, hogy milyen filmet nézünk, vagy mit olvasunk, hiszen ezek beleívódnak gondolkodásunkba és érzésvilágunkba.

Szolgáljanak ezek az elmélkedések a családoknak közös lelki olvasmányul reggel az elinduláskor, vagy útközben az iskola és a munkahely felé. Hiszem, hogy ez hitük megtisztulására, megerősödésére és hitbéli elköteleződésükre fog vezetni – írja Veres András.

A szerző, Horváth István Sándor az előszóban ezt a kérdést teszi fel: Miért fontos a csend az imában, az elmélkedésben? Mert a csend olyan, mint a bevetetlen szántóföld. Még nincs benne mag, de már készen áll, hogy mélyébe rejtse a magot, hogy aztán bőséges termést hozzon. Ha lelkünk tele van zajjal, nem vagyunk képesek meghallani Isten szavát. A csendet mindenkinek magának kell megteremteni magában. S ha sikerül, akkor talán e kis könyvben található elmélkedések segítségével Isten napról napra elültet egy-egy magot, üzenetet a lelkünkben, amely termést hozhat.

Ára: 1200,-Ft/db + 200,-Ft/db postaköltség Magyarországra.

Megrendelhető az alábbi e-mail címen: zalatovo@gmail.com. (mk)

- December 7-én 15 órától adventi vásár lesz a Csigaház előtt, ahol a hittanos gyerekek is árulni fogják a saját készítésű ajándékaikat. A befolyt pénzből a Karitászi karácsonyi csomagokat állít össze a kistarcsai rászoruló családoknak.
- **Adventi lelkigyakorlat** december 14-én és 15-én az esti 6 órás szentmisén lesz. A vendég, lelkigyakorlatos atya dr. Sivadó János görögkatolikus lelkész lesz.
- Az egyházközség karácsonyi közös ünneplése december 16-án 16 órakor lesz. Utána agapé a plébánián.
- Adventben a bibliaórák és a felőtt hittan foglalkozások elmaradnak.
- „Szent Péter esernyője” megáldása – **december 29-én** szombaton délelőtt a 10 órás ünnepi szentmise keretében lesz a templomban. A szentmisét Bíró László és Katona István püspök atyák mutatják be.

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség
 Alapító: Somlai József c. apát; Felelős kiadó: Görbe József plébános
 Főszerkesztő: Lauer Tamás; Korrektúra: Bíró Ildikó; Készült 450 példányban
 A plébánia címe: 2143 Kistarcsa, Széchenyi u. 13. Telefon: 06 (30) 640-1359
 Web: <http://kistarcsa.plebania.hu>; E-mail: kistarcsa@communio.hu